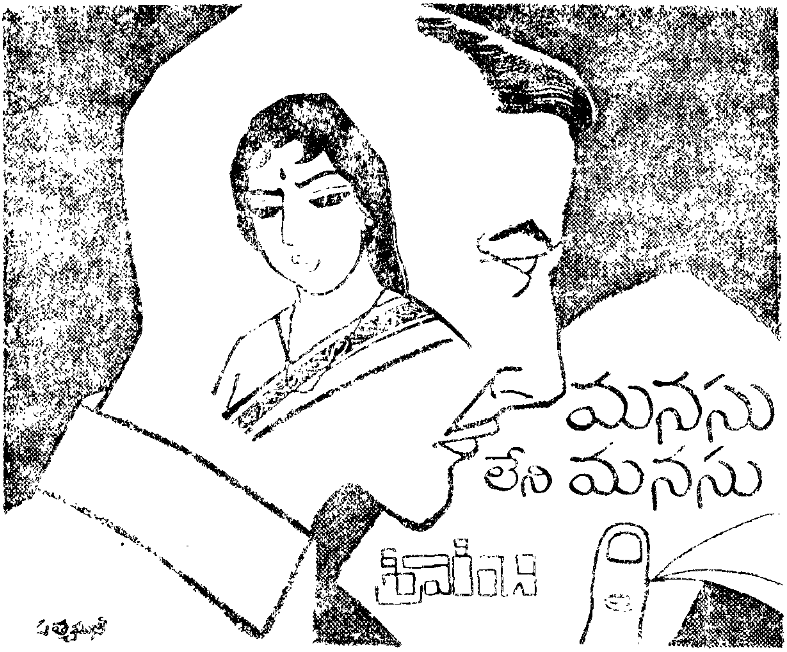

శేఖర్ రైల్వేస్టేషనుకు వెళ్లాడు. రైలు రావడానికి యింకో గంట విరామం వుంది. గంటవిరామం అంటే ప్లాట్ ఫారంమీద వున్నా గడియారంలో [illegible] పెద్ద కాదిది.

రైళ్ళు ఆలస్యంగా రావడాన్ని గురించి రెండుక్షణాలు విసుక్కున్నాడు శేఖర్. ఒక రకంగా చూస్తే పూర్వ కాలంలోలాగా రైళ్ళు అనేవి లేకపోతే ఆలస్యంగా రావడం అనే బెడద వుండదు. కాని అసలు రైళ్లే లేకపోతే... యీ విశాల ప్రపంచంలో బ్రతకడం ఎలా సాధ్యం?

ప్లాట్ ఫారం చిన్నది. చిటికలో ఒక మారు పచారుచేసి రావచ్చును. ఇలా పచార్లు చేస్తే గంటగడిచేను: ఇదో రకమయిన శిక్ష. ఇంతకంటే మరేంలేదు.

కనుచీకటి పడుతోంది. స్టేషన్లో గుడ్డిలాంతరు వెలిగిస్తున్నాడు పోర్టరు.

శేఖర్ సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

స్టేషన్లోనుంచి ఎస్. ఎస్. బయటకు వచ్చాడు. మెడలో ఉత్తరీయం సవరించుకుంటూ బయలంతా కలయ చూశాడు.

'హల్లో శేఖరంగారా? నమస్తే! రైలు కోసం వచ్చారా?'

'నమస్తే. అవునండి. రైలుకోసం.'

రైలుకోసం కాకపోతే, తన గుడ్ల గూబ ముఖం చూడడానికి వచ్చాననుకుంటున్నాడా?— అనిపించింది శేఖర్‌కు.

'పంద నిముషాలు లేటు.'

శేఖర్‌కు గట్టిగా ఏట్టూర్చా అనిపించింది. కాని ధైర్యం చాలలేదు.

బాగా చీకటి పడిపోయింది.

ఆకాశంలో అక్కడక్కడ నక్షత్రాలు అగుపిస్తున్నాయి.

ఈ చీకట్లో— ఈ స్టేషన్లో ఒంటరిగా తను షికార్లేమిటి— అనుకున్నాడు.

నలుగురయిదుగురు తప్పించి నర సంచారం లేదు. వాళ్ళెవరూ తనకు తెలీదు.

నాలుగయిదు సిగరెట్లు ఒక్క ఊగిని పీల్చేశాడు. నోరంతా చెగటుగా చేదుగా తయారయింది. పెదిమలు బిగిసిపోయాయి.

శేఖర్ తనలో తను నవ్వుకున్నాడు.

సీత జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. ఒక్క జ్ఞాపకమే ఎందుకు? — కాస్త నిదానంగా వుంటే రైలుబండిలో రానే వస్తుంది.

సీతను తలుచుకుంటే శేఖర్‌కు నవ్వు వస్తుంది.

పచ్చిపిల్ల— ఈ పిచ్చిపిల్లకోసం తను స్టేషనుకు రావడం. రైలు ఆలస్యం విసువు. చీకటి.

అన్నీ భరిస్తూ ఆలస్యంరైలుకోసం నిరీక్షణ. రైల్లో వచ్చే సీతకోసం ప్లాట్‌ఫారంమీద పచార్లు.

నిజానికి తనకు సీత యేమిటి? ఏమీ కాదు. స్నేహితురాలు. అంతే. కాలేజిలో చదువుకునేప్పుడు పరిచయస్తురాలు.

తనకు అంతే తెలుసు. సీతకు యింకా చాలా తెలుసు — అనిపిస్తుంది, అప్పుడప్పుడూ.

వెన్నెల్లో కూచున్నప్పుడు 'యెప్పుడూ యిలాగే వుండిపోతే ఎంత బాగుంటుంది'— అంటుంది సీత. కాని తనకు భయం. భోజనం, నిద్ర... యివన్నీ ఎట్లా? ఊరికే వెన్నెల్లో కూచుంటే— అదీనీ, యిసుకలో తతిమ్మా పనులన్నీ ఏమయి పోతాయి?

సీత కివన్నీ యేమీ తట్టవు. భోజనం తుచ్ఛమయింది. ఇక కూచోటం తప్ప తక్కిన వన్నీ తుచ్ఛమయినవి.

భోజనం తుచ్ఛమయిన దంటే తను వొక్కనాటికి నమ్మడు. పోనీలే, చిన్న పిల్లతో గొడవెందుకని ఊరుకుంటాడు

ఇట్లా అనేక సందర్భాలు — తనకు యిదంతా గొప్పకాదు.

ఊరికే రోజులు గడిచిపోతున్నాయి తనకు కావలసింది అంతే.

ఇవాళ సీతనించి టెలిగ్రాం రావడంతోటే, సీతనించి వచ్చిన మొదటి ఉత్తరం చదువు కున్నాడు, వెదికి తీసి. అవే అక్షరాలు — గుండ్రగా, ముత్యాలకుమల్లే.

మాస్టారూ! మీకు ప్రేమలో నమ్మకం లేకపోతే మానె: మనుష్యుల్లోనయినా ఉంది కదా! మిమ్మల్ని నేను అర్థం

చేసుకోలేనని మీకు సందేహం వద్దు. అన్నీ ఆలోచించుకునే నేను ఈ నిశ్చయానికి వచ్చాను. నా నిశ్చయం తారుమారు చేయకండి. చాలు!

—ఈ మాటలు తనకేం అర్థంకావు.

ఈ భాషే తనకు కొత్త. చదివి డ్రాయర్లో పడేశాడు. అర్థం కాని ఉత్తరాలు అంతకంటే యింకేం చేయాలి?

సీత తనకు పరిచయం. ఒకరకంగా ఆ అమ్మాయి తనని ఆకర్షించింది. ఈ ఆకర్షణకు ఏకరకాల అర్థాలు చెప్పుకుంటే – తన కేం తెలీదు.

తను యీ ఊరికి వచ్చేస్తూ వుంటే సీత ఏమన్నది?

'మాష్టారూ! ఊరు దాటిపోతున్నారు మర్చిపోతారా?'

'మర్చిపోతే ఉత్తరాలు రాస్తూ వుండు' అన్నాడు తను.

'ఉత్తరాలకు జవాబు రాయడం మర్చిపోతారా?'

'మర్చిపోతే గుర్తుచేస్తూ వుండు–'

'గుర్తు చేసినా మర్చిపోతారా?'

ఏమిటో, మెలిక ప్రశ్నలు. ఒక్కటీ తనకు సాఫీగా తోచవు. అర్థంకావు.

అప్పుడు తను అన్నాడు: 'నువ్వే నన్ను మరచిపోతావు, పెళ్ళయ్యాక. అప్పుడు మరచిపోయా నన్న విషయం కూడా మర్చిపోతావు'.

సీత తన ముఖంలోకి విచిత్రంగా చూచింది.

ఆడవాళ్ళు– వాళ్ళ వేడి కళ్ళు!– అనుకున్నాడు, తను.

ప్లాట్‌ఫారం గబగబ పరుగెత్తుతున్నట్లయింది.

గణగణ గంట మోగింది.

శేఖర్ మనస్సు ఆలోచనలను విదిలించుకుని ఒకమారు కలయచూచింది.

అమ్మయ్య!– అనుకున్నాడు, శేఖర్.

ప్లాట్‌ఫారం మళ్ళీ ఒక్కమారు చుట్టివచ్చాడు.

దూరంగా స్తంభం దగ్గర ఎవరో భోజనం చేస్తున్నారు– పులుసువాసన ఘాటుగా తగుల్తోంది.

ఇంతసేపూ నిద్రపోతున్న ఆకలంతా ఒక్కమారు వెలికి వచ్చింది. ఒక్క అరగంట ఆగాలి. ఆ తర్వాత యింటికివెళ్ళి హాయిగా భోజనం చేసి వేపచెట్టుగాలికింద మడతమంచం మీద మేను వాల్చవచ్చు! మళ్ళీ అరుణోదయం అయేవరకూ నిద్రపోవచ్చు.

* * *

శేఖర్‌కు మెలకువవచ్చి గడియారం చూసుకునే సరికి ఎనిమిది గంటలైంది.

కిటికీలోంచి ఎండ గదిలోకి వస్తోంది. బాగా ముదిరిపోయింది ఎండ.

రెండుమూడు క్షణాలు కళ్ళు మూసుకుని పక్కమీదనే కూర్చున్నాడు. ఈ కొద్ది సేపట్లో అతని మనస్సు ఖాళీగా వుంది. నిరామయంగా మనస్సును విశ్రాంతిగా వుంచడం అతను కొన్ని

సంవత్సరాల నుంచీ అలవాటు చేసుకున్నాడు. తర్వాత లేచి నిలుచున్నాడు.

హాయిగా ముఖం కడుక్కుని స్నానం చేయవచ్చు— అనుకున్నాడు.

స్నానంచేసి, ఫ్లాస్కులో వున్న వేడివేడి కాఫీ తాగాడు.

తొమ్మిది గంట లయింది.

తన కింకా గంటన్నర టైం వుంది.

భోజనం చేయడం, బడికి వెళ్ళడం యివే పనులు. సాయంత్రందాకా ఎలా గడుస్తుందని కాలం, అనే ప్రశ్నే లేదు.

ప్రపంచంలో తనవంటి అదృష్టవంతులు ఎందరో వుండరు.

ఏమిటో, రోజులు సజావుగా యే బాదరబందీ లేకుండా దొర్లిపోతున్నాయి. గడుతనంలేకుండా నింపాదిగా సరసంగా దొర్లిపోతోంది కాలం. ఇంత కంటే కోరుకోవలసింది యేముంది?

ఆలోచించుకుంటూ వుంటే కళ్ళు బరువుగా తూగుతున్నాయి. కళ్ళు నిజం గానే బరువు. ఎందుచేత? రాత్రి నిద్ర లేక.

రాత్రంతా — జాగారం.

సీతకోసం స్టేషన్‌కు వెళ్ళడం... గుర్తు వచ్చింది.

రాత్రి రైల్లో సీతని తను చూచాడు.

ఓ పెట్టెలోనుంచి సీత కేక వేసింది.

రైలు రెండు నిముషాలకంటే ఆగదు.

ఇదంతా జరిగి ఎన్నాళ్ళయింది?— ఒక శతాబ్దం అయినట్లుంది, అనిపించింది ముందు.

కాదు రాత్రే బల్లమీద టెలిగ్రాం సాక్ష్యం. ఇంకా ఇరవైనాలుగు గంట లయినా కాలేదు.

సీత ఏం చెప్పింది? ఏమిటో గొడవగా చెప్పింది.

వివరం అడిగి తెలుసుకోవడానికయినా విరామం ఎక్కడుంది? దూరికే ఉత్తరువులా వినమ్రుడై విన్నాడు తను.

సీత యిదివరకు లాగానే వుంది. తనను చూడగానే నవ్వింది.

'ఏం మాస్టారూ! కులాసాగా వున్నారా?'

'ఆ! నువ్వు?'

'కనపట్టంలా?' అంది.

'మీకు నిన్ననే ఉత్తరం రాశాను రేపు టపాలో మీకు అందుతుంది; చాల కాలంగా చూచుకోంటి. ఇంతకీ — నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. మళ్ళీ మనం ఒకరి కొకరం చూచుకుంటామో లేదో. అందుకనే రైలుకు రమ్మన్నాను—' అంది.

ఇంతలో యింజను కూత.

ముందుకు నడక.

సీత కిటికీలోనుంచి తల ముందుకు పెట్టి కుడిచెయ్యి ఊపుతోంది.

తనూ చేయి పైకెత్తాడు.

ఒక్క నిముషం.

సీత మాయమయింది.

ప్లాట్‌ఫారం ఖాళీగా వుంది; తను యింటికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇవాళ టపాలో ఉత్తరం వస్తుందిట. ఆ సంగతి చెప్పడానికే తనని పిలిచింది!— యింత హడావుడిగా! పిచ్చిపిల్ల!

ఉత్తరం వస్తుందికదా, ఫరవాలేదు. వెంటనే జవాబు వ్రాసి పడేయాలి.

వ్రాసిపడేస్తే మళ్ళీ ఉత్తరం వచ్చే వరకు యిబ్బంది వుండదు. తన కేమీ బాదరబందీ వుండదు.

శేఖర్ బయలుదేరాడు. అద్దంలో ముఖం బాగానే వుంది.

హోటల్లో నాలుగు మెతుకులు కొరికాడు.

హెడ్‌మాష్టర్ నశ్యం పీలుస్తూ తన వంక ఎర్రగా చూశాడు.

'గుడ్ మార్నింగ్' అంటూ పుస్తకంలో సంతకం చేశాడు.

వెనక్కి వెళ్ళిపోతూంటే జవాను 'సార్ — సార్...' అంటూ పిలుపు.

'మీకో ఉత్తరం సార్.' అందించాడు.

చిరునామా తనదే. కోటు జేబులో వేసుకున్నాడు, వెంటనే క్లాసు.

పిల్లలకు రెండు పీరీడ్లు పాఠం చెప్పడంతో సరిపోయింది.

మూడో అవర్లో విరామం.

హాయిగా కుర్చీలో మేను వాల్చి ఉత్తరం తీశాడు.

సీత రాసిన ఉత్తరమే. సందేహంలేదు.

అబ్బ యిన్ని పేజీల ఉత్తరం. ఎంత ఓపిగ్గా రాసింది! చదవడానికి ఓపిక కావాలి.

పదహారు పేజీలు.

సీత రాసిన వుత్తరం; చదవకపోతే ఎట్లా?

ఏమిటో గొడవ, అర్థంకాదు. అసలు ఉత్తరాలు రాసే భాష అంటూ ఒకటుందేమో! ఆ భాష తనకు రాదేమో! ముఖ్యంగా సీత రాసే వుత్తరాలు తనకు అర్థంకావు. ఏవో గందరగోళంగా వుంటాయి. అయినా తప్పదుగా. ఓపిగ్గా చదువుకుపోతున్నాడు. మనస్సు కెక్కడంలేదు. అక్కడక్కడా కొత్త సులభంగా వుంది.

పేజీలు తిరగేశాడు. ఉత్తరం అయిపోయింది శేఖర్‌కు అర్థం కాలేదు.

'ఇన్ని పేజీలలోనూ తనకోసం, తనకు అర్థం కావడంకోసం ఒక్క ముక్కయినా లేదా?'

మళ్లా మొదలెట్టాడు. మధ్య మధ్య బాగా కనిపిస్తున్న ముక్కలు బిగ్గరగా చదువుకోసాగాడు.

'మీరు మారతారేమో నని చాలా కాలం చూశాను. నా శ్రమంతా వృథా అయింది. మీరు నాకు అర్థంకారు; నన్ను మీరు అర్థం చేసుకోలేరు...

'నా కెన్నో ఆశలు; అవన్నీ మీరు తీరుస్తారని— నన్ను సరిగ్గా చెప్ప